* * * * *

Кіра Суязова , учениця 5 класу

Одеського ліцею № 50

Стежками Каменяра

Я завітала в Нагуєвичі,
Де тихо шелестять сади.
Тут кожна стежечка покличе
У світ дитинства й доброти.
Іду стежиною до хати,
Де хлопчик Івась підростав,
Де вперше мріями палав.
А ось і кузня край дороги,
Де батько молотом дзвенів.
Тут гартувались не лише підкови –
Тут дух майбутнього міцнів.
Я зупинилась на хвилинку,
Де жар колись вогнем палав.
Здається, бачу ту іскринку,
Яку малий Івась впіймав.
А далі хата біля саду,
Де мама пісню берегла.
Її слова, немов розраду,
Дитяча пам'ять пронесла.
Він виріс, став на захист слова,

За правду мужньо виступав.

І рідна українська мова

Була тим скарбом, що плекав.

Я тихо стежкою вертаю,

А вітер листям шелестить.

І серцем раптом відчуваю:

Франкове слово не мовчить!

Палісіка Максим , учень 5 класу

Одеського ліцею № 80

Мудре слово Франка

Іван Франко казки писав

Про Зайця, Лиса і Осла.

У них він мудрості навчав,

Щоб світ був без біди і зла.

Микита-лис мав хитрий план,

Хотів всім лісом володіть.

Та звірі викрили обман

І вигнали його умить.

А журавель був добрий птах

З Лисичкою дружити став.

Незчувся і не зрозумів ніяк,

Що дзьоба ледве не зламав.

Люблю Франкові я казки.

В них слово мудрості святе.

І закликаю: полюби і ти!

Потім подякуєш за це!

Густенко Дмитро , учень 9 класу

Одеського ліцею № 69

Шануймо пам'ять

Шануймо пам'ять, бережімо слово,

Що нам дано крізь терни лихоліть.

Плекаймо мову, знану й барвінкову,

Яку нас сам Франко велів любить!

Згадайте думку знаного поета,

Його слова пророчі крізь віки.

Нам доля випала - через тенета

Франкове слово пронести!

Крізь біль утрати, гноблень і принижень

Ми Слову маєм серденько відкрить!

Франкову мову впевнено, без скрижаль

Для всього світу маєм відтворить!

Він – Каменяр, що крізь темінь століття

Проклав народу стежку молоду.

Іскрилось в слові його заповіття:

«Отак ми всі йдемо в одну громаду».

Великий Франко – це сила народу,

Це слово, що в серці живе крізь роки.
Він вчив нас любити і землю, і волю,
І ріднеє слово – навіки-віки!

Лобода Дар'я, учениця 11 класу
Одеського ліцею № 72

Іван Франко – сила духу

Він мав талант, що сяяв крізь віки,
І розум гострий, сильний та ясний.
Йому корились мудрії книжки,
І світ Франка відкрився всім новий.

Він знав багато мов, чужих і різних,
Та рідне слово все ж беріг, як скарб.
Умів впізнати в книгах долю вільних,
Бо в серці нації одвічний скарб.

Не йшов туди, де затишно й безпечно,
Не гнувся перед владою ніколи.
Він говорив відверто і сердечно,
І не ховав своїх думок від долі.

Він вірив: сила не в гучній промові,
Не в титулі і не в чужій хвалбі.
А в тому, щоб лишитися собою
І правду відстоять ц боротьбі.

Учений, мислитель, поет і борець,
Він мав у серці мужність і свободу.
І до кінця ішов – не навпростець,
А через працю, правду і турботу.

Кугут Поліна, учениця 9 класу
Одеського ліцею № 15

Іван Франко – Каменяр українського слова(частина 1)

Вирують в голові моїй думки,
Переплітаюьбся в цікавії рядки.
Один до одного я їх складаю
Та надію велику на них маю.

І ті рядки лунають дзвінко,
Бо силу духу чути стрімко.
Дзвенять мелодією Каменяра
Про вільну долю трударя.

Його Івасем мати звала,
А ще й Мироном називала.
Бо, як годиться, у ті часи
Це справжній захистлюдської душі.

У майстерні жив і розумів,
Що дюб страждає через катів.
У злиднях біднії існують,
І злії нелюди їх мордують.

Франко знайшов чарівну зброю

І враз узявся він до бою.

Почав писати та складати,

І правду на папері вишивати.

За це його судили тричі,

Не знищивши любов до Беатріче.

Три жмутки пристрасті й кохання

Проніс крізь біль і сподівання.

Сучасники його цікаво нарікали,

Академією в одній особі називали.

Напам'ять зна усього Кобзаря,

У п'ятнадцять переклав Софокла і Гомера.

(частина 2 у наступному випуску журналу)

Карпалова Дар'я,

учениця 11 класу Одеського ліцею № 13

Лист до Каменяра

Застигла історія в мудрих словах,

Лину до тебе, Каменяре, в думках.

Мені ти не являєшся у сні,

Не присвячуєш оди чарівні,

Та словом я живу твоїм святим,

Що стало вічним і таким живим.

Ти був борцем за правду і свободу,

Не зрікся українського народу.

У слові святому, що бринить у рядках,

Твій дух непокірний палає в серцях.

Батьківщині присвятив своє життя,

Щоб світлим було наше майбуття.

Сьогодні Одеса моя потерпає,

Сирена тривоги щодня не вщухає.

У місті моєму, що є перлиною моря,

Так багато болю, руїни та горя.

Нелегкі часи сколихнули країну,

Та віримо мив ту святошну днину.

Нове покоління вчиться правдою жити,

Спадщину Каменяра берегти й любити.

Спраглі до науки й рідного слова,Впевнено будуємо майбутнє знову.

Спасибі, Франку, за напутні слова,

Наш рід – непокірний, наша мова – жива!

Макогін Михайло, учень 10 класу
Одеського ліцею «Фонтанський»

Акровірш «Іван Якович Франко»

І відколи краса ця живе на землі?

В гаю, в полі, в садах і у лісі.

А співають вже вічно, мабуть, солов'ї,

Нас так радує ластівка в стрісі…

Як лелека летить граціозно,

Калинонька намистом красива.

Осінь сонячним променем млосно

Виклика навкруги справжнє диво.

Ирій кличе пташину до зграї,

Чути голос печальний звисока.

Факел клена осінній згорає,

Раннє небо високе й глибоке…

А навкруг все вмирає і квітне.

Настоялись на травах луги.

Колихав вітер тепло й привітно

Осокори на гладдді води…

Скорік Вікторія,

учениця 11 класу Одеського ліцею № 85

Зів'ялий лист упав між сторінками

Зів’ялий лист упав між сторінками,

Та не засохне слово, що народ зберіг.

За силу, мужність, загартовану роками,

Поезія Франка - одвічний оберіг!

Між нами – понад сотні років,

Мовчання, страху і пітьми.

Та дивно: Ваші вірші досі

Бентежать рани уві сні…

Цей сильний дух, що не приймає краху,

Що навіть крізь століття будить тишу.

І молоти лунають крізь роки,

Цей шлях до волі проведуть брати!

Він не корився темряві й зимі,

Гарматам, болю та в’язниці.

Бо вірив світло, що народжене в пітьмі.

Він має людям донести.

Іван Франко казав би далі:
Тримайтесь, вірте та ідіть…
До життєствердження, до волі,
Прийде наш час, настане мить!

У нього слово – молота удар,
У нього думка – серця жар,
За все життя багато написав,
А кожен вірш, як заповіт – народу дар!

Так! Він боровся, як і ми,
Свободою запалював уми!
Він діяв, думав, говорив,
Писав, з надією творив…

Слова Франка – не просто думки,
Його вірші –життєвий звіт,
Не гучномовний, галасливий,
У майбуття – живий політ!

Що благав він- краще, вічне,
Спокій, миру, майбуття.
Це полум’я, якому не потрібні дрова,
Бо живлення його – людські слова.

* * * * *

Комунальна установа «Одеський цент професійного розвитку педагогічних працівників» дякує юним шанувальникам художнього слова за глибоке філософське бачення й осмислення поетичного генія І.Я.Франка. Теми творів перегукуються: українці сьогодення добре пам’ятають заклик Каменяра жити для України, боротися за її свободу, гідність і незалежність. Саме зараз, у часи важкої битви з ворогом, слова геніального митця об’єднують і гуртують, утверджують віру в перемогу.

У наступних випусках онлайн-альманаху продовжимо друкувати твори юних поетів та прозаїків.